

FOTÓ: MOLNÁR MIHÁLY

A termékvisszaváltás zsoltára

Uram, egyszer meséld el, miért teremtesz teljesen szükségtelen vargabetűket, vagy inkább olyan lehetőséget az emberbe, hogy embertársait röhögve felesleges különutakra kényszerítse pusztán haszonszerzés

céljából. Ezt az extrát igazán leghagyhattad volna a fejlesztésnél, kevesebb lenne az idegbeteg a földön.

Hogy mire gondolok pontosan?

Nos, legyen egy garanciális mikro számlájának

előkerítése, a készülék visszavitele

a vevőszolgálatra,

felírni a napot, amikor

érte kell menni, elfelejteni

a napot, amikor érte kell menni,

érte menni egy másik napon,

mikor a durcás alkalmazott

közli, hogy már rég érte lehetett

volna jönni, a rég, az ugye eléggé relatív,

vélem, mert egy évszázad az Úr szemében

csupán egy pillanat,

míg egy epedő szerelmes szív

számára tíz perc késés is egy örökkévalóság, de az alkalmazott most nem hajlik arra, Uram, cseppet sem hajlik arra, hogy az érzelmek felől közelítsük meg a kérdést, és ahogy üveges szemébe nézek, hát magam sem ragaszkodom ehhez.

Ennek a gépnek semmi baja, állítja minden meggyőződés nélkül...

De van baja, állítom meggyőzően, nem működik, az a baja...

Semmi baja, próbáltuk, nálunk működik, folytatja szenvtelenül...

Persze hogy működik, jövök lendületbe, de csak most, amíg a szervizben próbáljuk, amint hazaviszem, menten beadja megint a kulcsot, és akkor ott állok megfűrödve, mondom.

Milyen kulcs és milyen fürdés, mereszti tágra szemét emberünk, úgy látom, túllőttem a célon...

Ezt már nem mondom neki, megkérdezném, hogy milyen lövés és milyen cél...

Tessék megnézni, működik, mondja,
bedugja a mikrót,
és betesz egy pohár vizet,
dicséretes, hogy nem üresen futtatja,
az állítólag nem tesz jót,
már persze ha nem lenne mindegy,
mi tesz jót egy bekreপált készüléknek...
Szerencsére a gép most éppen nem reagál,
úgy tartja úri kedve, látja, most sem
működik,
pont erről beszélek, mondom diadalittasan...
Nem értem, pedig eddig működött,
nyomogatja a gombokat az alkalmazott,
kicsit izzad a homloka, de érdemi változást
nem tud előidézni...
Ez talán az én imáim eredménye is,
Uram, mert bármily furcsa,
mindeközben én intenzíven
imádkoztam érte, hogy ne működjön
a saját mikróm, előbb egyezem bele
abba, hogy egy ócskavas, mint abba,
hogy ne legyen igazam,
hogy meghazudtoljanak,
te érted ezt vajon, Uram,
mert én nem biztos, hogy értem magamat...
Tényleg nem értem,
hümmög az alkalmazott,
látja, ezt mondtam én is,
hogy nem értem, nyomom kicsit
mélyebbre a pengét,
nehogy ne élvezzem ki,
ha már győzelem,
még ha mikróm épsége is
felülkerekedésem ára...
Az ember nem sokáig vacillál,
hamar visszanyeri önuralmát,
elvégre ő csak szem egy láncon,
tégla a falban, vízcsepp az óceánban,
mit izgassa magát a dolgok általános
menete miatt, beismeri,
tényleg nem működik,
elvégre van forgatókönyv

erre az esetre is...
Egy papírt is kitöltünk róla,
hogy ő beismeri,
a gép megint nem működik,
bár azt, hogy „megint”, nem hajlandó
beleírni, az olyan, mintha előtte
sem működött volna, pedig működött,
ezt ő tanúsíthatja...
Nem mondom meg,
mit csináljon a tanúsítványával,
különösen egy zsoltárban nem mondom
meg,
annyi mindent csinálhat az ember
egy tanúsítvánnyal, akár szalonképes
dolgokat is, papírhajót készít belőle,
vízre bocsátja, repeső szívvel integet neki,
vagy sokrét hajtogatva beteszi az asztal
billegő lába alá, vagy hátuljára ráírja, hogy
KAJA A HÚTÓBEN, SZERETLEK!,
és rá mágnesezi a frizsiderre,
a tanúsítvány pedig, mivel ez lényegéből
fakad, ezekben a méltatlan helyzetekben is
bőszen tanúsít, lételeme a tanúskodás,
egy pillanatra nem hagyja abba,
sem a folyó habjai közt foszladozva,
sem az asztalláb alá nyomorítva,
sem a hűtő falához tapadás tökéletes
sötétjében, egy pillanatra átvillan fejemen,
hogy mi emberek is lehetnénk efféle
rendíthetetlen tanúsítványai valami
derűsnek és értelmesnek...
Mámoromban, amiért beigazolódott
feltevésem, nevezetesen hogy a mikró
működésképtelen, fel se fogom,
hogy itt most egy újabb időponttal
szúrják ki a szemem,
hátha elmegy
a kedvem a hercehurcától,
hátha fontosabb otthonunkban a mikró
ennél a totojázásnál,
már ki is lépek a világvégi
vevőszolgálat üvegajtáján,

naná, majd a belvárosba telepítik
az efféle irodát, hogy minden marha
nyakukra járjon reklamálni...
Itt állok kivéve az űrbe,
van igazam, de nincsen mikróm,
s ha két hét múlva eljövök érte,
és működni fog, akkor se lesz
garancia arra, hogy otthon
nem romlik el újra,
pontosabban garanciám, az lesz,
de semmi más, és előbb-utóbb
inkább előbb, mint utóbb
belefáradok a igazság-hajszolásba,
és veszek egy másik mikrót,
ami megdobja a termelést
és lendületbe hozza a világgazdaságot,
rajtam a világ szeme,
ha elég hozzám hasonló kisember
vesz még egy mikrót, még egy hajszárítót,
vasalót, turmixgépet, akkor aztán
égbe szöknek a gazdasági mutatók,
akkor aztán rettentően dübörög a fejlődés,
zakatolva csörtet előre, és győzve győz
a diadalmas emberiség!

Lackfi János (1971, Budapest): ötvenhárom könyve jelent meg, József Attila- és Prima Primissima díjas. Tizenhét évig tanított egyetemen, ugyanennyi ideig a Nagyvilág szerkesztője volt. Legutóbbi kötete: *Minden napra egy sztori* (miniprózák), Helikon, 2019.

